

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **A.**, bytom **C.**, zast.: *JUDr. D.*, advokátkou so sídlom **A.**, proti žalovanému: **Slovenská inšpekcia životného prostredia – ústredie**, so sídlom Karloveská č. 2, 842 22 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. marca 2009 č. k. 2S 70/2008-55, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04. marca 2009 č. k. 2S 70/2008-55 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 3497002204/580-04-L zo dňa 30.07.2004 v spojení s rozhodnutím Slovenskej inšpekcie životného prostredia – Inšpektorátu životného prostredia Bratislava č. k. 3497100804/1244/784/04-La z 28.06.2004 **r u š í** a vec žalovanému **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet JUDr. A. náhradu trov konania vo výške 184,56 €.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Rozhodnutím č. 3497002204/580-04-L zo dňa 30.07.2004 žalovaný ako odvolací správny orgán postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) odvolanie žalobcu zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie o priestupku Slovenskej inšpekcie životného prostredia – Inšpektorátu životného prostredia Bratislava, odboru inšpekcie ochrany prírody a krajiny z 28.06.2004 č. k. 3497100804/1244/784/04-La, ktorým bol žalobca uznaný vinným tým, že dňa 04.09.2003 pri výkone štátneho dozoru, neumožnil na požiadanie orgánu štátnej správy vykonanie podrobnej identifikácie exemplárov živočíchov, ktoré mal v držbe na adrese C., čím si nesplnil svoju povinnosť podľa § 25 ods. 15 zákona č. 237/2002 Z.z.) obchode s ohrozenými druhmi voľne žijúcich živočíchov a voľne rastúcich rastlín (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 237/2002 Z.z.“) a čím páchal priestupok podľa § 32 ods. 2 zák. č. 237/2002 Z.z., za čo mu prvostupňový orgán uložil pokutu vo výške 15.000,- Sk.

Podľa § 25 ods. 15 zák. č. 237/2002 Z.z. v platnom znení kto má v držbe exempláre mimo prirodzeného výskytu v biotopoch, je povinný

a) na požiadanie orgánu štátnej správy podľa § 28 ods. 1 písm. a) až d)

1. preukázať svoju totožnosť platným dokladom totožnosti, 16)

2. predložiť evidenciu o exemplároch podľa tohto zákona,

3. umožniť mu vykonať podrobnú identifikáciu a označenie exemplára,

4. preukázať spôsob nadobudnutia exemplára,

b) uchovávať evidenciu po dobu piatich rokov od vykonania posledného zápisu.

Podľa § 32 ods. 2 zák. č. 237/2002 Z.z. pokutu do 300.000 Sk a prepadnutie veci môže okresný úrad alebo inšpekcia uložiť fyzickej osobe, ktorá sa dopustí protiprávneho konania uvedeného v § 31 ods. 2.

Podľa § 31 ods. 2 písm. f) zák. č. 237/2002 Z.z. pokutu do 1.000.000 Sk a prepadnutie veci môže okresný úrad alebo inšpekcia uložiť podnikateľovi a právnickej osobe, ktorá sa dopustí protiprávneho konania tým, že nesplní si povinnosť podľa § 25 ods. 15 a § 29 ods. 3.

Žalovaný svoje potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil najmä zistením skutočností, že po ohlásení začiatku výkonu štátneho dozoru pri identifikácii exemplárov živočíchov zaradených do príloh zák. č. 237/2002 Z.z. držaných žalobcom, tento požiadal o určenie náhradného termínu, nakoľko je chorý a zároveň si praje, aby bol pri identifikácii prítomný jeho právny zástupca. Až listom zo dňa 28.07.2003 oznámila K. (JUDr. D. a JUDr. M.), že sa nemohli zúčastniť výkonu štátneho dozoru a navrhli, aby sa identifikácia živočíchov vykonala v dňoch 27.08.2003 až 08.09.2003. V liste vyjadrili názor, že zotrvávajú na tom, aby bola prítomná aj zástupkyňa tejto právnickej kancelárie. Súčasne vzniesli námietku zaujatosti voči konkrétnym inšpektorkám.

Správny orgán prvého stupňa vytýčil nový termín pre identifikáciu živočíchov, a to dňa 04.09.2003 s tým, že K. nič proti tomuto termínu nenamietala. V uvedený deň sa na miesto držby dravých vtákov dostavili za účelom vykonania identifikácie exemplárov iní, ako namietaní pracovníci správneho orgánu, spolu s prizvanými osobami, a to

- Mgr. R. – pracovník Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Správy Chránenej krajinskej oblasti Záhorie, ktorý mal písomné poverenie správneho orgánu na identifikáciu exemplárov, ich odchyt a vyhotovenie fotodokumentácie, a
- Mgr. L., pracovníčka Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky – Vedecký orgán CITES SR, ktorá mala písomné poverenie pre identifikáciu exemplárov a určenie ich spoločenskej hodnoty

V deň výkonu kontroly (04.09.2003) žalobca odmietol exempláre ním držaných dravých vtákov odchytať s odôvodnením, že je to pre ne veľký stres a odchyťované boli na jar za účasti pracovníčky Okresného úradu v Pezinku pri odbere krvi na DNA testy, pričom zároveň prebehla aj ich identifikácia. Ďalej žalobca podmienil vstup osôb vykonávajúcich štátny dozor do voliér podpísaním formulára o ich osobnej zodpovednosti za prípadné vzniknuté škody. Tento formulár odmietli pracovníci správneho orgánu podpísať s odôvodnením, že im takúto povinnosť neukladá žiadny právny predpis. Fyzická identifikácia jednotlivých exemplárov dravých vtákov na základe uvedeného nemohla byť vykonaná. O tom bol spísaný záznam, ktorý žalobca odmietol podpísať, pretože nesúhlasí s tvrdením správneho orgánu prvého stupňa, že neumožnil identifikáciu ním držaných exemplárov.

V priestupkovom konaní došlo k zmene termínu ústneho pojednávania, pôvodne určený termín 06.10.2003 bol presunutý na deň 27.10.2003. V tento deň sa uskutočnilo ústne pojednávanie so žalobcom a jeho právnym zástupcom, žalobca bol poučený o svojich právach vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam v zmysle § 73 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, následne vzniesol námietku zaujatosti voči pracovníckam správneho orgánu prvého stupňa. Právny zástupca žalobcu navrhol, aby bolo pojednávanie odročené z dôvodu, aby sa ho zúčastnili všetky osoby prítomné pri výkone štátneho dozoru dňa 4.9.2003.

Ďalej žalovaný podrobne opísal ďalší priebeh priestupkového konania, tzn. navrhovanie vypočutia svedkov (pracovníci prítomní pri výkone štátneho dozoru dňa 4.9.2003, ako aj M. a Mgr. Z.) ako aj ich samotné vypočutie. Následne sa žalovaný podrobne zaoberal s jednotlivými námietkami žalobcu.

Na základe uvedeného žalovaný dospel k tomu, že správny orgán prvého stupňa dostatočne podrobne zistil skutočný stav veci a správne posúdil konanie obvineného z priestupku ako protiprávne konanie.

Záverom odvolací orgán konštatoval, že nezistil v napadnutom rozhodnutí, ani v konaní, ktoré mu predchádzalo, také nedostatky, pre ktoré by sa rozhodnutie muselo zmeniť, alebo zrušiť, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

II.

Uvedené rozhodnutie žalovaného žalobca napadol na Krajskom súde v Bratislave rozsiahlou žalobou z 27. septembra 2004.

Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie, a to v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť podľa § 250j ods. 1 O.s.p., pretože rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby je v súlade zákonom.

Krajský súd predovšetkým v svojom odôvodnení zrekapituloval zistenia správnych orgánov, s ktorým sa s ním stotožnil, a následne sa zaoberal s jednotlivými námietkami žalobcu.

K namietanému porušeniu § 9 Správneho poriadku krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že túto nepovažuje s odkazom na jeho obsah za dôvodnú. Podľa krajského súdu je nepochybné, že k vylúčeniu zamestnanca správneho orgánu dochádza okrem obligatórnych prípadov aj fakultatívne, tzn. ak pre jeho pomer k veci alebo účastníkom, prípadne k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Súčasne predložil svoj záver, že pomer zamestnanca správneho orgánu k prejednávanej veci je založený najmä vtedy, ak je sám účastníkom konania, svedkom, tlmočníkom alebo znalcom; alebo má na veci priamy osobný alebo majetkový záujem, alebo takýto záujem má osoba blízka zamestnancovi.

Ďalej krajský súd poukázal na tú skutočnosť, že žalobca nielen na ústnych pojednávaniach v dňoch 27.10.2003, 04.06.2004 a 23.06.2004 ale ani pri oboznamovaní sa s podkladmi rozhodnutia dňa 30.04.2004 nepodal a ani jeho zástupca námietku zaujatosti voči Mgr. L. a túto vzniesol až v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu s poukazom na to, že táto osoba je svedkom a preto je vylúčená z vykonávania všetkých procesných úkonov. Krajský súd sa s takto formulovanou námietkou nestotožnil, naopak zvýraznil tú okolnosť, že Mgr. L. uskutočňovala výkon štátneho dozoru a následne prejednávala v priestupkovom konaní nie je podľa neho ešte dôvodom na vylúčenie zamestnanca z dôvodov uvedených v § 9 ods. 1 Správneho poriadku.

III.

Proti citovanému rozsudku krajského súdu podal včas žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie z 30. marca 2009 (č. I. 61) s poukazom na § 205 ods. 2 písm. a), písm. c), písm. d), písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Predovšetkým žalobca vyjadril s odkazom na ust. čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 3 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky domnienku, že postupom správneho orgánu, následným jeho rozhodnutím, a napadnutým rozhodnutím prvostupňového súdu došlo k porušeniu Ústavy Slovenskej republiky, ústavných princípov, ako aj všeobecných zákonov a súčasne aj svoje

presvedčenie o nepochybnosti, že by mal porušiť svoje povinnosti vyplývajúce mu z § 25 ods. 15 zák. č. 237/2002 Z.z.

Žalobca naopak vyjadril presvedčenie, že umožnil správneho orgánu prístup k predmetným exemplárom, pričom nepochybne mohli odčítať údaje na krúžkoch, ktorými sú tieto exempláre nezameniteľne označené, a takto mohol správny orgán jednoznačne podrobne identifikovať dané exempláre. K požiadavke správneho orgánu na odchytenie dravých vtákov žalobca jednak poukázal na veľké objektívne riziko úhynu a poškodenia exemplárov takýmto konaním a jednak ho označil za zbytočný.

Podľa žalobcu ust. § 25 ods. 15 cit. zákona ani neurčuje spôsob, akým má byť umožnené správneho orgánu vykonanie podrobnej identifikácie exemplára, z čoho je podľa žalobcu tiež zrejmé, že správny orgán je povinný pri výkone svojej právomoci, voliť taký postup identifikácie, pri ktorom sa v čo najväčšej miere eliminuje možnosť vzniku škôd a úhynu exemplárov.

Podľa žalobcu krajský súd v napadnutom rozsudku rovnako zamietol žalobou namietané porušenie § 9 Správneho poriadku, lebo Mgr. L. na jednej strane priamo a osobne vykonávala štátny dozor kontrolou, pri ktorej sa žalobca mal dopustiť porušenia zákona a súčasne tá istá pracovníčka správneho orgánu viedla konanie v priestupkovom konaní. Na základe tohto podľa žalobcu nemožno rozptýliť pochybnosti o jej nezaujatosti pre pomer k prejednávanej veci, alebo k účastníkom konania.

Záverom žalobca požiadal o to, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a aby sám rozhodol podľa ustanovení § 250j ods. 2 písm. a) a písm. e) O.s.p. a teda, aby zrušil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj orgánu prvého stupňa, a vrátil vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, alternatívne, aby po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 29. apríla 2009 (č. l. 68) zotrval na svojom liste č. 554/2006-25 zo dňa 01.08.2006, ktorým sa vyjadril k predmetnej žalobe.

Na pojednávaní 27.04.2010 žalobca predložil plnomocenstvo pre novú právnu zástupkyňu (JUDr. D.) z 26.04.2010, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky akceptoval s tým, že pôvodné plnomocenstvo JUDr. A. v prejednávanej veci zaniklo.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, je dôvodné, pretože v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.), a preto podľa § 220 v spoj. s § 250ja ods. 3 záver O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že ho vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti postupu správneho orgánu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozhodnutia. Až po vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky).

Základnou procesnou námietkou žalobcu je námietka o nepredpojatosti pracovníčky správneho orgánu prvého stupňa Mgr. L. vzhľadom na jej pomer k veci. Z administratívneho spisu vyplýva, že rozhodnutím č. 1504/OIOPaK849/04-Kr zo dňa 12.07.2004 rozhodol riaditeľ Inšpektorátu Bratislava ako príslušný orgán v zmysle § 12 ods. 1 Správneho poriadku o nevyhlúčení tejto pracovníčky z prejednávania a rozhodovania vo veci. V tomto rozhodnutí konajúca úradná osoba deklarovala, že skutočnosť, že ten istý pracovník uskutočňuje výkon štátneho dozoru a zároveň prejednáva vec v priestupkovom konaní nie je dôvodom na vylúčenie pracovníka z dôvodov uvedených v § 9 Správneho poriadku, a nie je ani v rozpore

s kompetenčnými právomocami inšpekcie uvedenými v ustanoveniach § 28 ods. 1 a ods. 8 zák. č. 237/2002 Z.z.

Podľa § 245 ods. 1 O.s.p. pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdi súd i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúmvané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúvanie určený osobitný postup.

Hore uvedené rozhodnutie č. 1504/OIOPaK849/04-Kr zo dňa 12.07.2004 o nevyhlúčení Mgr. L. z prejednávanía a rozhodovania spĺňa zákonné kritéria ust. § 245 ods. 1 O.s.p. (procesné rozhodnutie týkajúce sa vedenia konania a pre meritórne rozhodnutie je podstatné), preto Najvyšší súd v zmysle § 245 ods. 1 O.s.p. jeho zákonnosť preskúmal.

Podľa § 9 ods. 1 Správneho poriadku zamestnanec správneho orgánu je vylúčený z prejednávanía a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosť o jeho nepredpojatosti.

Možnú existenciu hore uvedeného vzťahu zaujatosti majú vnútroštátne súdy v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. vo veci Piersack proti Belgicku) preverovať zo subjektívneho ako aj z objektívneho hľadiska.

Najvyšší súd na tomto mieste upozorňuje, že preverovanie subjektívneho hľadiska vychádza zo zistenia osobného postoja konajúcej úradnej osoby k veci, účastníkom alebo k ich zástupcom. V prípade, že dotknutá zamestnankyňa jednoznačne a nespochybňujúcim spôsobom vyjadrila svoje vnútorné presvedčenie o svojej nestrannosti, potom sa jej nestrannosť neustále predpokladá až do okamihu predloženia dôkazu opaku. Táto skutočnosť však nebola predmetom pochybností žalobcu, lebo žalobca nielen argumentoval prítomnosťou Mgr. L. na výkone kontroly ale aj počas priestupkového správneho konania.

Preto bolo potrebné preskúmať rozhodnutie o nevyhlúčení preskúmať aj z objektívneho hľadiska. Objektívne hľadisko je založené na zistení, či úradná osoba v každom štádiu správneho konania poskytuje verejnosti dostatočné záruky vylučujúce akékoľvek oprávnené pochybnosti o tom, že bude danú vec prejednávať a v nej rozhodovať zaujato a v konečnom dôsledku nespravodlivo (teória zdania). Prvkom zásadného významu v otázke rozhodovania

o zaujatosti zamestnanca je to, či obavy účastníka o nestrannosť zamestnanca sú reálne oprávnené, pričom uvedené obavy sa musia zakladať na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach tvrdených účastníkom.

Najvyšší súd z námietky navrhovateľa zistil, že okolnosti namietané žalobcom majú svoj spoločný základ v tom, že menovaná zamestnankyňa sa najmä zúčastnila dňa 04.09.2003 kontroly u žalobcu, v rovnaký deň aj spísala Úradný záznam (príloha č. 5), v ktorom je zachytený priebeh kontroly ako aj záver, že žalobca svojim konaním neumožnil zamýšľanú identifikáciu predmetu kontroly.

Ďalej sa menovaná pracovníčka napríklad zúčastnila na vybavení oznámenia o začatí priestupkového konania (príloha č. 6), ústneho pojednávania 27.10.2003 (príloha č. 10), ústneho pojednávania 02.12.2003 (príloha č. 16), pričom spísala zápisnice o vypočutí svedka (prílohy č. 17 a 18), tzn. vystupovala ako úradná osoba počas prejednávania veci.

Za týchto okolností, keď na jednej strane úradná osoba sa zúčastnila výkonu kontrolných a dozorných oprávnení správneho orgánu u žalobcu, pričom skutkové závery zistené počas výkonu týchto oprávnení neskôr viedli správny orgán za účasti rovnakej osoby v nasledujúcom správnom konaní k prijatiu právneho záveru o porušení administratívnoprávnej povinnosti kontrolovanej osoby - žalobcom, potom táto úradná osoba je vylúčená v zmysle § 9 ods. 1 Správneho poriadku pre pomer k prejednávanej veci (vyslovenie hodnotiaceho úsudku majúci základ v skutkovej podstate neskôr tvrdeného priestupku).

Iný prípad by však nastal, ak by sa spochybňovaná úradná osoba s obsahom úradného záznamu o kontrole iba zoznámila a samotného výkonu kontrolu by sa nezúčastnila. To sa však v prejednávanej veci nestalo. Preto sa Najvyšší súd nemohol stotožniť s právnym záverom vysloveným v preskúvanom rozhodnutí č. 1504/OIOPaK849/04-Kr z 12.07.2004 o nevyhlásení príslušnej pracovníčky.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd konštatuje, že nevyhlásenie úradnej osoby z prejednávania a rozhodovania o veci je takou vadou v konaní, akú mal zákonodarca v prípade § 250i ods. 3 O.s.p. na mysli.

Na základe uvedeného sa Najvyšší súd už nezaoberal ďalšími námietkami žalobcu smerujúcimi k samotnému rozhodnutiu, lebo bude povinnosťou správneho orgánu sa s vytknutou vadou postupu vysporiadať a až potom vysloviť rozhodnutie v danej veci.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246 c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

O náhrade trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

V uvedenej lehote bol z adresy elektronickej pošty Miroslavy Čížikovej zaslaný text, v ktorom sa právna zástupkyňa vyjadrila, že si neuplatňuje trovy právneho zastúpenia. Súčasne listom z 29.04.2010 si pôv. právny zástupca žalobcu JUDr. Andrej Gara uplatnil nasledujúcu náhradu trov konania.

1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde

1.1.1. prevzatie a príprava zastúp.	- 1 úkon práv. pomoci	45,14 €
1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		4,51 €
1.1.2. podanie žaloby	- 1 úkon práv. pomoci	45,14 €
1.1.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		4,51 €
	celkom :	99,30 €
2. z náhrady súdneho poplatku za žalobu		66,39 €
3. z náhrady 19 % DPH		18,87 €

tzn. v celkovej sume : **184,56 €**

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte JUDr. A. G. sú obsiahnuté v liste zo dňa 29.04.2010, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 27. apríla 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová